

DE HONDENOPPAS VAN EEN MILJARDAIR

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2024 Misha Bell
www.mishabell.com/nl/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 978-1-63142-927-9
Print ISBN: 9789465016030

HOOFDSTUK 1

LILLY

Hoe kan hij in vredesnaam heet zijn? Alles aan Bruce Roxford is ijskoud, van zijn arctische blauwe ogen tot de ijzige frons op zijn lippen. Zelfs zijn donkere, naar achter gekamde haar heeft een koele, blauwzwarte glans in plaats van de gebruikelijke warme bruine ondertonen.

“Ja?” eist hij, zonder zijn voordeur verder te openen.

Waarom doet hij alsof zijn beveiligingsmensen niet hebben aangekondigd wie ik ben? Om nog maar te zwijgen van het feit dat we een afspraak hebben — en het is niet zo dat er willekeurige mensen van en naar zijn enorme landgoed komen en gaan.

Ik doe mijn best om niet te rillen van de kilte die hij uitstraalt en zeg, “Ik ben Lilly Johnson.”

Geen antwoord.

“De hondentrainer.”

Stilte.

“Ik ben hier voor een sollicitatiegesprek met Bruce Roxford?”

Wat ik niet zeg, is dat het sollicitatiegesprek slechts een voorwendsel is om de harteloze klootzak uit te schelden. Zijn bank heeft me mijn ouderlijk huis afgenomen, dus toen ik zijn advertentie zag waarin hij op zoek was naar iemand in mijn vakgebied, wist ik dat het het lot was.

Misschien moet ik hem nu gewoon uitschelden?

Nee. Dan slaat hij de deur in mijn gezicht en laat hij zijn beveiliging me van het terrein af begeleiden. Ik moet hem als een geboeid publiek hebben. Voordat ik hem persoonlijk zag, had ik bedacht dat ik ons in een kamer zou opsluiten en het briefje zou voorlezen dat ik voor de gelegenheid zorgvuldig heb samengesteld. Op die manier zou ik geen beledigingen of beschuldigingen vergeten. Nu ik echter oog in oog met dit enorme mannelijke exemplaar met brede schouders sta, ben ik er minder zeker van om alleen met hem te zijn, vooral in een vijandige situatie.

Hij slaat zijn gespierde arm voor zijn gezicht en fronst naar zijn A. Lange & Sohne-horloge. “Je bent te laat. Tot ziens.”

De woorden raken me als scherven van hagel.

“Vijf minuten te laat,” antwoord ik, trots op hoe stabiel mijn stem is. “Er was file en —”

“File is net zo’n voorspelbaar feit als belastingen.” Hij begint de deur voor mijn gezicht te sluiten.

Ik zuig lucht naar binnen. Er is geen tijd om mijn

hele donderpreek te lezen. Een snelle versie zal moeten volstaan.

Voordat ik iets venijnigs kan loslaten, schiet er een waas van zwart dons uit de kleine kier tussen de deur en het kozijn.

Een cavia?

Nee. Hij kwispelt met zijn staart en likt aan mijn schoenen.

Oh, natuurlijk. Het is een pup — wat logisch is, gezien de advertentie.

Mijn hart maakt een sprongetje. Dit is een langharige chihuahua — en ook nog eens een prachtige, met een zijdeachtige pikzwarte vacht, een witte vacht op de borst, een snoet die me aan een kleine beer doet denken, en bruine vlekken boven zijn ogen die op nieuwsgierige wenkbrauwen lijken. Beter nog, het gebrek aan blaffen van blijdschap en enkelbijten doet me denken dat dit misschien wel het vriendelijkste lid van dit specifieke ras is.

Ik hurk en aai zijn hemelse vacht. “Hallo daar. Wie ben jij?”

De pup laat zich op zijn rug vallen en onthult dat hij inderdaad een brave *jongen* is, in tegenstelling tot een meisje.

Een bitterzoete pijn knijpt in mijn borst terwijl ik het kleine kale plekje op zijn buik krab. Het is vijf jaar geleden dat ik Roach verloor, de hondenliefde van mijn leven, en ook hij was een chihuahua — alleen veel groter, minder vriendelijk voor vreemden en met een gladde vacht.

Wanneer ik een nieuw lid van dit ras tegenkom, dan tast tot op de dag van vandaag een vleugje verdriet de vreugde aan om een hond te ontmoeten. Gelukkig zijn er, omdat ze klein zijn, maar weinig mensen die formeel chihuahua's laten trainen, dus heb ik hierdoor nog nooit een klant hoeven te laten gaan. In ieder geval wint de vreugde snel als ik mijn vingers beweeg om aan de donzige borst van de pup te krabben, en hij eruit begint te zien alsof hij aan de heroïne zit.

“Dat vind je fijn, nietwaar, lieverd?” zeg ik.

Zoals gewoonlijk geeft mijn verbeelding me de reactie van de hond — die om de een of andere onbekende reden wordt uitgesproken met de onmogelijk diepe stem van James Earl Jones, ook bekend als Darth Vader:

Hou ik van buikmassages? Dat is hetzelfde als vragen of ik het fijn vind om naar de maan te huilen. Of aan mijn ballen te likken. Of het eten van een —

Ergens ver boven me hoor ik iemand geïrriteerd uitademen.

Oh shit. Ik was vergeten waar ik was. Het komt vaker voor als er honden bij betrokken zijn.

Ik ga in mijn volledige lengte rechtop staan (die, toegegeven, amper anderhalve meter is) en staar uitdagend in de blauwe ogen van mijn aartsvijand — die nu groter lijken, als visgaten in een ijskoud meer.

“Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?” vraagt hij eisend.

Ik stop nerveus een haarlok achter mijn oor. “Wat voor elkaar gekregen?”

Hij gebaart naar de chihuahua die staat te kwispelen. “Colossus is nooit vriendelijk. Tegen wie dan ook.”

Dus misschien is hij wel typerend voor zijn ras, grijns ik, niet in staat om mezelf tegen te houden. “Colossus? Wat is hij, één kilo?”

“Anderhalve kilo,” zegt hij, zijn uitdrukking nog steeds streng. “Heb je spek in je zakken?”

Ik heb het gevoel dat ik op proef ben en trek mijn zakken tevoorschijn om te laten zien dat ze leeg zijn. “Ik geef honden nooit spek. Zelfs de veiligste soorten hebben te veel vet en natrium, om nog maar te zwijgen van andere smaakstoffen die —”

“Oké,” onderbreekt hij me heerszuchtig.

Ik knipper met mijn ogen naar hem. “Oké, wat?”

“Je hebt de baan.”

HOOFDSTUK 2

BRUCE

Het kleine wezen — en ik heb het niet over de pup — trekt een van haar indrukwekkend donzige wenkbrauwen op. “Heb ik de baan?”
“Ja.”

Ze zal mijn allereerste werknemer zijn die te laat komt, maar tussen Colossus die haar leuk vindt en de redevoering over het spek, is ze de beste kandidaat die ik tot nu toe heb gezien. Hoe belachelijk het ook is, deze functie is moeilijker in te vullen dan die van mijn CTO.

“Gewoon zo ineens?” vraagt ze terwijl ze zachtjes de pup oppakt, die haar dit tot mijn schrik toestaat zonder een enkele bijtpoging te doen.

Het heeft me een hele week gekost voordat hij me toestond om naar hem te reiken zonder dat hij op mijn vingers beet — en geen van mijn medewerkers heeft dit tot nu toe bereikt.

Ik doe de deur verder open om haar naar binnen te

laten gaan. “Een van mijn handelsgeheimen is mijn vermogen om voor elke klus de juiste persoon te kiezen.”

De andere donzige wenkbrauw voegt zich bij de eerste. “Weet je zeker dat je handelsgeheim niet je bescheidenheid is?”

Ik doe alsof ik het niet heb gehoord. Ik heb geen idee waarom Colossus haar leuk vindt. Hij is er duidelijk vreselijk in om iemands karakter te beoordelen. Ik wed dat het iets stoms was, zoals het feit dat ze de kleinste mens is die hij ooit heeft ontmoet, waardoor hij zich een grotere hond voelt. Of het kan zo simpel zijn als het feit dat ze lekker ruikt. Terwijl ze langsloopt, ontdek ik tonen van kersen en wierook in haar parfum, samen met iets bloemigs.

Ze wacht tot ik de voordeur sluit voordat ze Colossus op de grond zet — een aandacht voor detail die ik waardeer. We kunnen het niet gebruiken dat de domme pup naar buiten rent.

“Wat zijn dat in hemelsnaam?” Ze wijst naar de plasmatten die als een blauw tapijt door het hele huis liggen.

Ik trek een gezicht. “Colossus is niet zindelijk.”

Ze trekt haar sierlijke neus op. “Ik geef de voorkeur aan de term ‘gedomesticeerd’.”

Hoewel mijn wenkbrauwen enorm inferieur zijn aan die van haar, trek ik er toch een op. “Is er een praktisch verschil tussen een ‘zindelijke’ en een ‘gedomesticeerde’ chihuahua?”

Ze vernauwt haar lichtbruine ogen naar me. “Zit er een verschil tussen ‘hard’ zijn en een ‘eikel’ zijn?”

Als dat een poging is om me te beledigen, dan is het net zo zwak als haar poging om taalkunde te gebruiken. “‘Domesticeren’ laat het klinken alsof we een wolf temmen.”

Zoals gewoonlijk verbijstert het me dat Colossus 99,9% van zijn DNA met een felle moordmachine deelt. Aan de andere kant, de nietige mens voor me en ik delen nog meer DNA, wat gewoon bewijst hoeveel verschil dat kleine percentage kan maken.

Haar neusrimpel verspreidt zich naar haar voorhoofd. “Ik hou ook niet van het woord ‘temmen’. Ik associeer het met trainingsmethoden die dwang en mishandeling gebruiken.”

Mijn tanden klemmen zich onwillekeurig op elkaar. “Zijn er mensen die dergelijke methoden gebruiken?”

Domme pup of niet, als ik iemand erop betrap Colossus te dwingen of te mishandelen, dan zou dat het laatste zijn wat ze ooit zullen doen.

Ze kijkt me aan alsof ik haar heb gevraagd of de tandenfee echt is. “Er zijn zelfs mensen die hondengevechten organiseren.”

Zulke mensen hebben geluk dat ik alleen de leiding heb over een bankimperium en niet over de hele wereld. Anders zouden die klootzakken hondenvoer zijn.

“Vertel me eens over *jouw* methoden,” eis ik.

“Positieve bekrachtiging.” Ze knielt naast Colossus en krabt onder zijn kin — waar hij, te oordelen naar

het gekke gekwispel van zijn staart, enorm van lijkt te genieten. “Ik vind iets dat de hond leuk vindt en geef dat iets wanneer ik gedrag zie dat ik wil herhalen.”

Dat snap ik. In wezen is het niet zo heel anders dan eindejaarsbonussen geven — waar ik in uitblink om te geven. Of lof — iets waarvan mensen beweren dat ik er slecht in ben.

“Ik zal je met de havermoutkoekjes moeten bewapenen waar hij gek op is,” zeg ik nors.

De pup vindt degene die mijn chef-kok maakt lekker, maar hij is dol op die van mijn eigen recept alsof ze met opiaten zijn gevuld.

Ze staat op. “Houdt hij van pindakaas?”

“Hij zou er zijn ziel voor verkopen. Aan de andere kant houdt hij van alles wat eetbaar is — en ook van veel oneetbare items. Tot nu toe ben ik niets tegengekomen dat hij niet lekker vindt.”

Ze houdt haar hoofd schuin op een manier die me aan Colossus doet denken. “Zelfs citrus?”

Ik gnuif. “Hij is dol op sinaasappels. Hij smeekte ook om een citroen, maar ik had gehoord dat ze maagklachten kunnen veroorzaken, dus heb ik hem er geen gegeven.”

Ze kijkt de pup vol ongeloof aan. “Hoe zit het met groenten?”

“Komkommer lijkt zijn favoriete eten te zijn.”

Ze kijkt me sceptisch aan. “Hoe zit het met groene groente?”

Ik voel me onlogisch trots als ik zeg, “Ik heb hem

rucola, spinazie en boerenkool gegeven — en hij heeft het allemaal opgegeten.”

“Zonder maagklachten?”

“Niks.”

“Wauw,” zegt ze. “Dat is geweldig. Door eten gemotiveerde honden maken het leven van een trainer gemakkelijker.”

Voordat ik haar kan waarschuwen voor het te veel voeren van Colossus, rent mijn huishoudster naar binnen, met mijn rinkelende mobiele telefoon in haar handen.

“Het spijt me, meneer Roxford,” zegt ze. “Dit ding blijft afgaan.”

Afgaande op de beltoon is het iemand van kantoor, en ze zouden me niet durven storen als het niet iets te maken had met de cryptocurrency die we aan het ontwikkelen zijn — mijn passieproject op dit moment.

“Ik ga dat aannemen.” Ik gruis de telefoon weg en kijk naar mijn nieuwe medewerker. “In de tussentijd kun je beslissen wanneer je in gaat trekken.”

HOOFDSTUK 3

LILLY

Ik raap mijn kaak van de vloer terwijl de dame uit *Downton Abbey* zich weg haast en “meneer Roxfords” lange benen hem wegvoeren.

Intrekken? Voor puppytraining? Is hij gek, of is mijn gehoor niet goed meer?

Ik haal mijn telefoon uit mijn tas en lees nog een keer de advertentie die me hier heeft gebracht.

O wauw. Onderin staat dat dit een inwonende baan is. Aangezien ik maar één sollicitatiegesprek wilde, had ik niet de moeite genomen om zo ver naar beneden te lezen.

Ik kijk naar Colossus. “Weet jij waarom hij een inwonend iemand wil?”

De kleine pup gaat op zijn kont zitten en geeft me zijn volledige aandacht — iets wat ik meestal aan honden moet leren.

Geeft de zee van plasmatten je geen idee, of ga je me te schande zetten door het me te laten zeggen? O, en als ik het

zeg, mag ik dan alsjeblieft een havermoutkoekje? Met pindakaas?

Ja, natuurlijk. Pups moeten 's nachts uitgelaten worden. Heel vaak. De 'vele oneetbare items' waren waarschijnlijk ook een verwijzing naar het scheuren en consumeren van de plasmatten... of toiletpapier... of grind.

Yep. Pups zijn als onhandige stofzuigers met tanden. En wekkers zonder sluimerknop. Toch is het inhuren van iemand om een pup de klok rond te trainen iets wat alleen een miljardair zou doen.

Een kwaadaardige, hebzuchtige miljardair die zijn fortuin heeft verdiend door het stelen van huizen van gewone mensen zoals mijn ouders.

Ik knars met mijn tanden en herinner mezelf eraan om geduldig te zijn. Ik *zal* hem vertellen waar het op staat. Elk moment nu. Zodra hij terug is. Ik had hem al moeten vertellen waar het op staat in plaats van met hem over mijn trainingsmethoden te kletsen, maar de superleuke pup had me in de war gebracht.

Ik denk tenminste dat het de pup was, en niet het feit dat de man die ik het afgelopen jaar heb gehaat, in het echte leven veel te knap bleek te zijn — als je van die hele lange, donkere, gespierde, symmetrische, rijke eikels met blauwe ogen met een ijzige uitstraling houdt.

Waar ik totaal niet van hou.

Het komt door de pup. Dat moet wel.

De genoemde pup kwispelt met zijn schattige volle staart. Ik hurk neer en geef hem nog een buikmassage

en fluister, "Het is niet jouw schuld dat je vader een monster is."

Een monster dat op zijn plek gezet moet worden.

Ik haal mijn aantekeningen tevoorschijn en bekijk de meest opvallende punten.

Ja. Daar gaan we. Geen besluiteloosheid meer.

Zodra Roxford terugkomt, ga ik hem met mijn woorden om zijn oren slaan.

Aan de andere kant, misschien moet ik hem nu meteen lokaliseren, zijn telefoon uit zijn handen rukken en ervoor gaan. Als alternatief zou ik dit briefje op de voordeur kunnen plakken en ervandoor kunnen gaan. Of ik kan zelfs de baan aannemen en —

Een geschraap van een keel brengt me terug naar de aarde.

Vervloek hem. Zelfs zijn stomme keel is heet — helemaal gespierd, pezig en met een prominente adamsappel die je gewoon smeekt om eraan te likken of eraan te knabbelen.

"Hier." Hij komt zo dicht bij me dat een vleugje citroengras en limoen aangenaam mijn neusgaten kietelt. "Aangezien ik in mijn kantoor was, heb ik het contract afgedrukt dat je moet ondertekenen. Ervan uitgaande dat je het tarief acceptabel vindt."

Ik scan de stapel papieren die hij me heeft overhandigd totdat mijn ogen op het genoemde tarief landen, waarna ik het document bijna laat vallen.

Gezien Roxfords neiging om mensen uit hun huizen te gooien, nam ik aan dat hij goedkoop zou zijn

en op zijn best een minimumloon zou bieden. Maar ik had het mis.

Dierenartsen krijgen niet eens zoveel betaald. Gynaecologen, urologen of proctologen ook niet. En voor zover ik weet... dure escorts ook niet.

Het is het soort geld waarbij ik een idioot zou zijn om niet op zijn minst te overwegen om te vergeten waarom ik hier eigenlijk ben gekomen — en dat geldt ook voor de meeste van mijn andere scrupules en principes.

Nee. Wat denk ik in vredesnaam? Ik kan onmogelijk de pup van de man trainen die verantwoordelijk is voor het verlies van mijn ouderlijk huis. Dat zou hetzelfde zijn als met Hitler naar bed gaan. Of Poetin te baden. Of Mel Gibsons teennagels te knippen.

Maar het geld...

En je hoeft niet met de vijand naar bed te gaan of hem in bad te doen...

Tenzij... wacht eens even. Terugkomend op escorts en proctologen, is het mogelijk dat hij iets van me verwacht dat geen puppytraining is? Of in ieder geval niet het soort pups waar ik normaal mee werk? Ik heb gehoord dat er zoiets bestaat als BDSM-puppyspel...

Allemachtig. Is dit waarom dit een inwonende positie is met een contract?

Is dit landhuis de plek waar zijn Rode Kamer van Pijn is?

Hoe beledigend... en toch bizar verleidelijk.

Nee, niet verleidelijk. Walgelijk — dat is wat ik bedoelde.

Hoewel, nu ik erover nadenk, er staat een echte chihuahupup voor me, dus —

“Nou?” eist hij, terwijl hij zijn ijzige ogen vernauwt. “Werkt dit voor je?”

“Het loon lijkt redelijk,” lukt me om te zeggen. “Maar — zodat er geen misverstanden zijn — welke diensten verwacht je in ruil daarvoor van mij?”

Hij kijkt naar Colossus. “Ik wil dat hij het hondenequivalent van een doctoraat in hogere wiskunde verdient... van Harvard.”

“Bedoel je, hem in een hulphond veranderen?”

Waarom is een deel van mij teleurgesteld over het gebrek aan vage seksuele gunsten?

Roxford geeft me een blik die impliceert dat ik een totale idioot ben. “Wat voor soort hulphond kan een klein wezen als Colossus worden?”

“Oh, het zou je verbazen.”

“Verbaas me dan.”

“Hij zou diabetici kunnen waarschuwen voor een lage bloedsuikerspiegel, angstaanvallen afwenden, enzovoort.”

Hij kijkt me dubieus aan. “En je kunt hem trainen om die dingen te doen?”

Ik denk niet dat dit het moment is om te onthullen dat hoewel het trainen van hulphonden mijn doel in het leven is, ik momenteel niet veel ervaring heb. In plaats daarvan kies ik voor mijn meest indrukwekkende prestatie. “Nou, mijn nicht is een

vruchtbaarheidsconsulent die een Yorkie bezit die niet veel groter is dan Colossus, en ik heb haar geleerd hoe ze kan zien of een vrouw ovuleert.”

Voor het eerst krijgen zijn ooghoeken rimpeltjes die een hint van een glimlach vormen. “Heb je het de hond of je nicht geleerd?”

“De hond, maar als ik genoeg lychee bitterkoekjes had, dan wed ik dat ik het mijn nicht net zo goed zou kunnen leren, ervan uitgaande dat ze het goed zou vinden om helemaal in het kruis van haar klanten te kruipen.”

Hij glimlacht voluit en het is glorieus. Als je die glimlach zou kunnen verpakken, dan wed ik dat het veel trieste dingen in de wereld zou kunnen genezen, zoals depressie, angst en constipatie. Het is jammer dat je het kraken bijna kunt horen terwijl zijn gezichtsspieren op een onbekende manier buigen. Ik betwijfel of hij deze glimlach meer dan twee keer per jaar gebruikt.

“Dus...” Hij laat de glorieuze glimlach veel te snel verdwijnen. “Wat dacht je ervan om hem het equivalent van de basisschool te leren?”

“Dat zou betekenen om hem te leren op de juiste plaatsen te plassen, plus dingen als ‘zit’, ‘blijf’, ‘wacht’ en ‘los.’”

Hij kijkt naar de oceaan van plasmatten die tot aan de horizon zijn uitgespreid. “Maak van het zindelijk worden je topprioriteit.”

Als ik een hond was, dan zouden mijn nekharen omhoog gaan staan. “Blaf je altijd opdrachten naar

mensen zonder ook maar een ‘alsjeblieft’ en ‘dank je wel’ te zeggen?”

Hij staart me onbeschaamd aan. “Als je alsjeblieft en dank je wel wil horen, dan zouden we via e-mail moeten communiceren... en dan zou ik je tarief moeten halveren.”

Wauw. “Nee, *dank je.*”

“Geweldig. Zorg er dan voor dat tegen het einde van de week de plasmatten het huis uit zijn.”

“Einde van de week?” gnuif ik. “Dat zou lastig zijn, zelfs als ik *vandaag* in zou trekken.”

Hij mist geen tel. “Dan trek je vandaag in.”

Ik staar hem aan. “Wat? Nee! Ik heb andere klanten. Ik heb mijn eigen huis, dus ik heb verhuizers nodig. Ik —”

Hij zwaait afwijzend met zijn hand. “Ik zal mijn assistent je klanten iemand anders laten zoeken. Ik zal hem over een uur ook verhuizers voor je laten inhuren.”

Shit. Hij meent het.

Ik kan onmogelijk vandaag hier intrekken... toch? Ik heb nog niet eens besloten om deze baan aan te nemen. Sterker nog, ik weet dat ik deze baan niet moet aannemen. Zelfs als hij niet de man was die mijn ouders van hun huis had beroofd, zou ik minstens een week nodig hebben om alle voor- en nadelen te evalueren. De laatste zijn ontelbaar — en de klootzakbaas is slechts het topje van de ijsberg. Er is de overdreven schattige chihuahua waar ik gevoelens voor zou kunnen ontwikkelen als we nog meer tijd

samen doorbrengen — wat zeker tot liefdesverdriet zal leiden dat vergelijkbaar is met wat ik heb meegemaakt toen ik Roach verloor. En dan is er de —

“Als je vandaag bij me intrekt, dan geef ik je een aanmeldbonus,” zegt de bovengenoemde klootzak. “Je dagtarief keer honderd.”

Mijn mond valt open.

“En als je tegen het einde van de week van de plasmatjes af bent, dan krijg je nog een bonus — je dagtarief keer duizend.”

Heilige puppy plas. Ik weet dat hij me met het geld pest, maar tegen dit soort bedragen kan ik geen nee zeggen. De opleiding voor hulphondentrainer en de certificaten zijn niet goedkoop. De huur van mijn ouders ook niet, waar ik ze mee help.

In feite biedt hij het soort geld aan waarmee ik ze met een aanbetaling voor een nieuw huis kan helpen.

Mijn hartslag gaat sneller als de opwinding door mijn aderen schiet.

Het zou de ultieme poëtische gerechtigheid zijn als ik zijn geld zou gebruiken om de mensen te helpen die hij eruit heeft gezet.

Maar nee. Ik kan deze beslissing onmogelijk zo impulsief nemen. Ik moet erover nadenken. Ik moet beslissen of dit logisch is. Ik ben geen ‘grijp het moment’-mens. Ik denk graag na voordat ik handel, om alle mogelijke implicaties te analyseren en —

Zijn gezicht wordt donkerder van ongeduld, zijn arctische ogen worden kouder als hij naar me staart en

ik er in paniek uit flap, “Als ik ja zeg, waar verblijf ik dan?”

Zijn blik is nu puur ijs. “Als?”

“Ja. Als.” Ik til mijn kin op en negeer het zweet dat over mijn ruggengraat druppelt. “Ik verblijf niet in een kast onder de trap, à-la Harry Potter.”

“Je verblijft in de grootste gastenkamer.” Hij gebaart in de verte, waar, mogelijk kilometers verderop, mijn toekomstige kamer is. “Nog andere eisen?”

Nu ik dichter bij het nemen van een beslissing ben, voel ik me iets rustiger. “Ik weiger je meneer Roxford te noemen.”

Zijn gezicht is moeilijk te lezen, dus ik heb geen idee of hij een grapje maakt als hij vraagt, “Hoe zit het met ‘meneer?’”

Ik gnuif. “Echt niet. En voordat je het vraagt, vergeet dingen als ‘meester’, ‘mister’, ‘mijn heer’, ‘grote pief’, ‘monsieur’, ‘señor’, ‘heer —”

Gromde hij net?

“Noem me Bruce.” De naam wordt tussen zijn tanden door gezegd. “Ik neem aan dat je wilt dat ik je *Lilly* noem?”

Ik slik moeizaam. Ik vind het leuk hoe hij mijn naam zegt, zelfs als hij er grapjes over probeert te maken.

“Dat klopt... *Bruce*.” Ugh. Waarom voelt *zijn* naam op mijn lippen zo verboden en intiem? Ik reik met moeite naar mijn sarcasme. “En als je mijn naam zegt, probeer dan niet te klinken alsof je een citroen eet.”

Hij ontbloot zijn tanden. “Laat me je naar je kamer leiden.”

Hij leidt me dieper het landhuis in. De plasmatten kraken onder onze voeten en ik hoor het getrippel van Colossus ons volgen.

We passeren een bibliotheek die groter is dan die in *Belle en het Beest*. De kamer daarna is gevuld met een harnascollectie die in een museum niet zou misstaan. We blijven lopen en ik blijf staren, vooral als we een kleine bioscoop passeren.

Hij stopt plotseling met lopen, dus ik loop tegen hem aan en Colossus stoot met zijn kleine natte neus tegen mijn hiel.

“Hier.” Bruce opent een paar hoge deuren.

Met kwispelende staart rent Colossus de kamer binnen en verdwijnt onder het supergrote bed.

Ik staar. De luxe kamer is twee keer zo groot als mijn hele appartement, met meubels die aan een chic hotel doen denken en de hoge plafonds aan een kathedraal.

Bruce stapt naar binnen en opent een andere deur. “Deze badkamer zal van jou zijn.”

De badkamer is vijf keer zo groot als die ik thuis heb.

“Dit zal werken,” zeg ik in een understatement van de eeuw. Mijn eigen accommodaties voor gasten zijn een uittrekbare bank en een freebie-tandenborstel die ik van de tandarts heb gekregen.

Hij sluit de badkamerdeur. “Ik laat de verhuizers de kamer leeghalen en je spullen hierheen brengen.”

De ruimte leeghalen voor mijn spullen? “Niet nodig, bedankt.” Dat zou hetzelfde zijn als het ruilen van een strakke Lamborghini voor een paard en buggy gemaakt door de uitvinders van de Nissan Cube.

Hij kijkt om zich heen alsof hij de meubels voor het eerst ziet. “Wil je de kamer gebruiken zoals hij is?”

Ik knik krachtig. “Zolang de lakens maar schoon zijn.”

Er zit vloeibare stikstof in zijn blik. “De lakens zijn nieuw. Dat geldt ook voor de handdoeken. Idem voor de tandenborstel en —”

Colossus komt onder het bed vandaan, met een mot ter grootte van zijn gezicht in zijn mond.

“Nee!” schreeuwt Bruce. “Eet geen —”

Te laat. De kleine chihuahua kauwt op de mot en slikt hem dan door.

Gezien hun relatieve grootte zou dit hetzelfde zijn als het vangen en doorslikken van een duif.

“Stoute hond,” zegt Bruce streng.

Colossus ploft op zijn kont en kijkt met grote, bezielde ogen die geen schuldgevoel tonen naar zijn mens.

Wat is er mis met heerlijke luchtrozijnen? Zij eten kleren, ik eet hen — dit is wat mijn stemtweeling Mufasa met De Cirkel van het Leven bedoelde. Ik zou bereid zijn om de volgende in te ruilen voor een havermoutkoekje. Vooral een vliegend koekje.

Instinctief plaats ik mezelf tussen Bruce en Colossus. Ik stel me voor dat een man die mijn ouderlijk huis zou kunnen stelen in staat is om een pup

te schoppen. “Motten worden voor honden als veilig beschouwd om te eten.”

“O?” Bruce doordringt de lettergreep met zoveel sarcasme dat ik hem wil slaan.

“Motten dragen geen bekende ziekten met zich mee en ze zijn niet giftig.” Ik weet dit omdat Roach *dol* was op motten eten, en vliegen, en — ironisch genoeg — ook op kakkerlakken, als hij ze kon vangen.

Bruce slaat zijn armen over elkaar. “Hij moet luisteren als ik hem verbied om iets te eten.”

“Hoe niet tiranniek,” zeg ik snauwend.

Zijn neusvleugels trillen. “Denk je niet dat een wezen met een brein ter grootte van een walnoot hulp kan gebruiken bij het nemen van dergelijke beslissingen?”

“Ter grootte van een walnoot?” Ik bekijk het hoofd van Bruce met een overdreven grondigheid. “Dat zou je schedel nog dikker maken dan ik dacht.”

Bruce ontbloot zijn tanden — die toevallig perfect zijn, verdomme. “Is dat zo?”

“Reken maar.” Ik kijk hem boos aan en vergeet alle voorzichtigheid. “En als je stront wilde eten, dan zou ik je dat laten doen.”

“Weet je wat, *Lilly*? Vergeet de baan. Je bent ontslagen.”

“Geweldig.” Ik duik in mijn tas om het briefje eruit te halen. Als ik het geld niet krijg, dan ga ik hem in ieder geval een mondvul geven.

Dit is misschien wel het beste. Ik haal diep adem en zeg, “Je bent een harteloze machine — en de

belichaming van wat er mis is met de wereld. Hoe kon —”

Colossus jankt erbarmelijk en laat me stoppen waar ik mee bezig was.

Ik kniel snel. “Wat is er aan de hand?”

Zou die mot hem kwaad kunnen doen? Hij heeft er niet veel op gekauwd, dus het is mogelijk dat hij daar maagklachten van kon krijgen.

De pup kijkt van mij naar Bruce en jankt dan weer.

Oh shit. Ik ken dit gedrag. Hij —

“Hij houdt niet van ruzie,” mompelt Bruce binnensmonds — wat ik net wilde concluderen.

Ik voel me vreselijk. Natuurlijk zal de pup de vijandigheid in de kamer oppikken. Honden zijn immers sociale wezens. Ik gedroeg me als een Bruce.

“Alles is in orde,” zeg ik tegen Colossus. “Bruce en ik spraken gewoon met passie.”

De pup kalmeert indrukwekkend snel. Als ik Roach per ongeluk in dit soort situaties zou brengen, dan zou hij een paar minuten mopperen.

Hoewel Roach al lang weg is, voel ik me schuldig over de ruzies die ik voor zijn neus met mijn ex had. Ik voel me niet zo slecht over de situatie van vandaag, omdat de schuld bij Bruce ligt.

Nu we het er toch over hebben, sta ik op en vernauw mijn ogen tot spleetjes naar hem. “Is er een kans dat je nadat ik ben vertrokken *niet* je vreselijke zelf kunt zijn in de buurt van de pup?”

“Je gaat niet weg,” zegt hij met opeengeklemd

tanden. “De hond vindt je leuk en ik heb geen idee waarom.”

“Wacht, wat?” Ik staar hem aan. “Probeer je te zeggen...?”

“Vergeet wat ik heb gezegd. Je hebt nog steeds de baan. Voorlopig.” Hij ziet eruit alsof de woorden hem meer kosten dan dit landhuis.

Mijn hart springt op — en niet alleen vanwege het geld. In een mum van tijd is waar ik bang voor was uitgekomen: ik ben al zo gehecht aan deze chihuahua dat hem achterlaten bij zijn koelbloedige eigenaar niet iets is wat ik prettig zou vinden om te doen.

“Dat wil zeggen, als je je kunt gedragen,” voegt hij eraan toe voordat ik een zucht van opluchting kan uitademen.

Het kost alles wat ik in me heb om omwille van Colossus kalm te blijven. “Mezelf gedragen?”

“Je zult vanaf nu hartelijk zijn. Of je kunt vertrekken.”

Diep ademhalen. Ik kan dit. “Op één voorwaarde.” Mijn stem is iets scherper dan ik van plan was. “Hetzelfde geldt voor jou.”

Hij staart me ongelovig aan. “Ik was niet de prikkelbare.”

“Nee?” Ik haal nog een keer diep adem en laat hem los. “Zie je wel? Dat heb ik laten gaan.” Hoewel ik hem had kunnen vertellen dat als hij de Wikipedia-pagina onder ‘lul’ had geopend, hij zijn eigen foto zou zien.

“Het is een begin,” zegt hij. “Wil je nu mijn eerdere vraag beantwoorden?”

Blijf rustig. “Welke?”

Hij kijkt naar zijn pluizige pupil. “Kan de hond geleerd worden om iets niet te eten waarvan ik niet wil dat hij het eet?”

“Ja. Dat is waar ik het eerder over had toen ik het commando ‘los’ noemde. Houd er rekening mee dat het veel gemakkelijker is om een hond oneetbare voorwerpen los te laten laten.”

“Begrepen.” Hij gebaart door de kamer. “Waarom bekijk je niet alles en stel je een lijst samen van wat je hier moet hebben?”

Het is meer dat hij het te moeilijk vindt om na die ene vraag hartelijk met me om te gaan.

En dat is prima.

Ik voel hetzelfde!

Ik kijk al om me heen als Bruce vertrekt en Colossus plichtsgetrouw volgt.

Wacht. Is de pup met hem meegegaan? Of het is het Stockholmsyndroom, of hij is echt niet zo slim.

HOOFDSTUK 4

BRUCE

Als ik moet kalmeren, dan hou ik ervan om te lezen, boksen of koken.

Lezen is nu uitgesloten, omdat ik denk dat ik me nu niet op een boek kan concentreren. Boksen lijkt in deze specifieke context verkeerd: ik ben boos op een klein schepsel en ook nog eens een vrouw, dus als ik me haar gezicht op de boksbal zou voorstellen, dan zou ik mijn mannenkaart moeten overhandigen.

Dan blijft koken over, en ik weet precies wat ik ga maken — de havermoutkoekjes waar Colossus en ik van houden.

Ik moet het de hond nageven. Als het om eten gaat, dan wedijvert zijn IQ plotseling met de gecombineerde scores van Lassie, Scooby Doo en Cujo. Zodra ik het eerste ingrediënt tevoorschijn haal, havermout, wordt hij super enthousiast en ik weet zeker dat hij heeft uitgevogeld wat er gaat gebeuren.

Ik negeer hem voorlopig en pak lijnzaad, courgette, amandelboter en ahornsiroop — ingrediënten die door de dierenarts zijn goedgekeurd.

De hond jankt.

“Goed dan.” Ik geef hem een beetje van elk van de ingrediënten en hij verslindt ze alsof het het eerste voedsel is dat hij ooit heeft geproefd.

“Nu moet je wachten,” zeg ik streng en ik ga verder met mijn werk.

Tegen de tijd dat ik het beslag heb gemaakt, voel ik me al rustiger. Ik weet niet eens waarom ik überhaupt zo boos werd. Mijn beste gok is dat het al een tijdje geleden is dat ik met iemand zo onaangenaam onprofessioneel als Lilly te maken heb gehad. Ik ben haar cliënt, maar toch praat ze tegen me alsof ze een hekel aan me heeft — maar we hebben elkaar pas vandaag ontmoet.

Dat denk ik tenminste.

Nee, ik weet het zeker.

Ze is niet het soort vrouw dat ik zou vergeten. Niet met die pluizige wenkbrauwen die boven die groenige lichtbruine ogen zijn gebogen, en die pittigheid.

Om de een of andere ondoorgrondelijke reden vormen mijn lippen een glimlach en wordt mijn pik hard.

Ik kijk naar beneden. Wat de fuck, pik? Hoe zit het met deze reactie? Denk je dat Lilly en ik een stel zijn? Hoop je dat er goedmaak-seks aan de horizon staat?

Ik kan geen belachelijker idee bedenken dan dat wij tweeën aan het daten zijn. Ik bedoel, Lilly is

aantrekkelijk, op een jongensachtige manier, maar wat maakt het uit, gezien hoe tegenstrijdig ze is? Het maakt ook niet uit, maar ik ben niet van plan om met wie dan ook te daten terwijl het cryptocurrency-project al mijn tijd en energie vereist. Hoe dan ook, als ik eenmaal aan daten toe ben, dan zal het niet met iemand zoals zij zijn. Afgezien van prikkelbaarheid is ze mijn medewerker en daarom uitgesloten. Ze is ook tien jaar jonger dan ik en is ze op een leeftijd waarop ze waarschijnlijk alleen maar selfies wil maken in nachtclubs, genoemde selfies op haar social media wil plaatsen en geobsedeerd is door Justin Bieber of waar de meisjes tegenwoordig ook om mogen gillen. En ze is veel te sierlijk. Ik zou me als een verdomde oger voelen als we iets zouden doen... wat we niet zullen doen.

Fuck. Dat beeld helpt niet bij de verdomde erectie.

Misschien helpt het om een oven van 250 graden te openen?

Nee. Ongelooflijk.

Ik leg de koekjes erin en stel mijn telefoontimer in op tien minuten.

De pup zit geduldig en gehypnotiseerd door de oven.

Ik stap om hem heen en sluit mezelf op in de aangrenzende badkamer.

Kut. Mijn pik is ondanks alles nog steeds hard. Je zou denken dat *ik* de hormoongedreven drieëntwintigjarige was in plaats van Lilly.

Ik probeer over de bankvoorschriften van de overheid na te denken. Niets. Ik verleg mijn focus naar

audits. Nog steeds stijf. Ik haal de grote wapens tevoorschijn — mensen die luid op hun eten kauwen en slurpen.

Ongelooflijk. Zelfs dat helpt niet.

Ik knars op mijn tanden en pak mijn pik vast — de enige trefzekere manier om van deze overlast af te komen.

Terwijl ik verder ga, doe ik mijn best om binnen tien minuten klaar te zijn, terwijl ik beelden van Lilly uit mijn gedachten hou.

De tijdslimiet is een succes.

De beeldonderdrukking is een enorme mislukking.

HOOFDSTUK 5

LILLY

Na het scannen van de kamer, heb ik mijn lijst met bezittingen opgesteld — en hij is niet lang. Vrijwel alleen mijn kleren en schoenen. En natuurlijk mijn videospelletjes.

Net als ik op het punt sta om te vertrekken, loopt er een dunne man met een Mario-achtige snor de kamer binnen.

“Hallo, Lilly.” De manier waarop hij mijn voornaam zegt, maakt duidelijk dat hij mensen meestal op een formelere manier aanspreekt. “Ik ben meneer... Ik bedoel, Johnny. De assistent van meneer Roxford.”

“Wiens assistent?” Ik weiger die klootzak “meneer” wat dan ook te noemen.

Johnny draait aan zijn snor. “Je maakt een grapje, toch?”

Ik heb medelijden met het hulpje en zeg, “Je moet Bruce bedoelen.”

“Ja. Meneer Roxford.” Deze keer trekt hij nerveus

aan de snor en het is een wonder dat hij er geen haren uit trekt.

Ik gnuif. “Ja. Bruce.”

“Juist.” Hij reikt weer naar de snor, maar stopt halverwege. “Hij heeft me gevraagd om je lijst met dingen om te verhuizen te halen.”

Ik geef hem het vel papier dat ik in mijn hand heb.

Johnny trekt zijn hand niet weg en zegt, “En je sleutels, alsjeblieft.”

Ik ruk de lijst weg. “Mag ik geen toezicht houden op de verhuizers?”

Johnny’s linkeroog trilt. “Meneer... *Bruce* zei dat als ze iets kapot maken, hij het zal vervangen. Hij zei ook dat het absoluut noodzakelijk is dat je onmiddellijk met de training van Colossus begint.”

“Nou,” sis ik. “Het lijkt erop dat Bruce voor het eerst in zijn leven zijn zin niet krijgt.”

En als hij me hiervoor wil ontslaan, dan is dat maar zo.

Terwijl Johnny, zijn snor, en ik door het landhuis lopen, bespeur ik een heerlijk aroma dat mijn maag laat grommen.

Wanneer heb ik voor het laatst gegeten?

We komen de keuken binnen en ik zie de bron van de lekkere geur — een dienblad met koekjes dat Bruce uit de oven haalt.

Kookt hij?